

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **Nejvyšší státní zástupce**, se sídlem Jezuitská 4, Brno, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **TALWIN, a. s.**, se sídlem Moldava č. 1, zastoupená JUDr. Janou Svatoňovou, advokátkou se sídlem Na Pankráci 1062/58, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 3. 2015, č. j. 62 A 106/2013 – 58,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 30. 3. 2015, č. j. 62 A 106/2013 – 58, byla zamítnuta žaloba podaná nejvyšším státním zástupcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu (dále jen „účastník řízení“) ze dne 22. 11. 2010, č. j. 12476-10/2010-ERU, kterým byla osobě zúčastněné na řízení udělena licence č. 111017212 na předmět podnikání výroba elektřiny ve fotovoltaické elektrárně „FVE Moldava I.“. V odůvodnění rozsudku se krajský soud nejprve zabýval obecnými otázkami řízení o žalobě podle ust. § 66 odst. 2 s. ř. s., jejichž zodpovězení je určující ve vztahu k dané věci, přičemž vycházel z toho, že řízení o této žalobě neslouží k ochraně konkrétních subjektivních veřejných práv, ale k ochraně objektivního práva (zákonnosti) ve specifických případech, kdy to vyžaduje (závažný) veřejný zájem. To se pak nutně musí projevit při posuzování důvodnosti žalobních bodů. „Otevření případu“ na konci tříleté

lhůty pro podání žaloby představuje nepochybný zásah do právní jistoty osoby zúčastněné na řízení za situace, kdy v mezidobí účastník řízení nevyužil možnosti přezkumného řízení nebo obnovy řízení a kdy jsou právní vztahy navazující na udělení licence stabilizovány. Pro takové narušení právní jistoty by musel být závažný důvod, který by vyvážil negativní důsledky zpětného přehodnocení právních vztahů založených rozhodnutím o udělení licence. V tomto kontextu odkázal krajský soud na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2010, sp. zn. 7 As 21/2010 a ze dne 22. 7. 2011, sp. zn. 7 As 26/2011 a na nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2003, sp. zn. IV. ÚS 150/01. Závěr o důvodnosti žaloby by tak měl být založen výlučně na závažných zjištěních, jimiž by v podstatné míře byla zpochybněna či vyvrácena zjištění účastníka řízení, jež učinil z obsahu správního spisu a jež se stala základem pro vyhovění žádosti o udělení licence. Proto by měl soud zrušit napadené správní rozhodnutí až v případě takových zjištění, která např. vyplynou z důkazů získaných v součinnosti s orgány činnými v trestním řízení, příp. z rozsudků trestních soudů, a která zásadně zpochybní pravdivost skutkových podkladů, z nichž vyšel správní orgán a kdy nápravu nemohl sám realizovat, anebo v případě jiných obdobně významných zjištění indikujících důvodné pochybnosti, že napadené správní rozhodnutí nemělo být vůbec vydáno. Dále krajský soud zdůraznil, že předmětem přezkumu je rozhodnutí o udělení licence, nikoli rozhodnutí opravňující osobu zúčastněnou na řízení uvést energetické zařízení do provozu a v této souvislosti poukázal na to, že shodně na licenční řízení nahlížel Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 8. 2009, sp. zn. 8 As 18/2008.

Dále krajský soud posuzoval napadené rozhodnutí účastníka řízení v rozsahu jednotlivých žalobních bodů. V prvním z nich stěžovatel namítal, že v řízení o udělení licence nebylo předloženo stanovisko Technické inspekce České republiky a v důsledku toho nebylo doloženo splnění technických předpokladů k zajištění výkonu licencované činnosti, takže licence neměla být udělena. Podle krajského soudu vyplývá ze zákona č. 458/2000 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2010 (dále jen „energetický zákon“), ve spojení s vyhláškou č. 426/2005 Sb., o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích, ve znění účinném do 30. 12. 2010 (dále jen „vyhláška č. 426/2005 Sb.“), že posouzení požadavků zvláštních právních předpisů na uvedení energetického zařízení do provozu, a s tím související otázka doložení všech závazných stanovisek, není předmětem licenčního řízení. Z ust. § 5 odst. 3 a § 7 odst. 4 písm. d) energetického zákona a § 9 písm. d) vyhlášky 426/2005 Sb., ve spojení s tím, že zákonodárce výslovně zmiňuje pro účely licenčního řízení doložení zprávy o revizi, nevyplývá, že by měl žadatel o licenci dokládat stanovisko Technické inspekce České republiky. Jeho povinností je doložit pouze splnění technických požadavků rozhodnutím stavebního úřadu a dokladem prokazujícím zajištění revize energetického zařízení ve vztahu k bezpečnosti práce. Podstatu licenčního řízení a rozhodnutí o udělení licence vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 8. 2009, sp. zn. 8 As 18/2008 tak, že rozhodnutí o udělení licence nezakládá právo uvést energetické zařízení do provozu a nadále je provozovat. Příslušným orgánem státní správy k povolení provozu energetického zařízení je stavební úřad. Proto nelze podle krajského soudu přijmout argumentaci, že by v licenčním řízení měla být meritorně posuzována problematika, která spadá do kompetence jiného správního orgánu. Není tedy správný názor, že by nesplnění technických předpokladů k zajištění výkonu licencované činnosti plynulo z nedoložení stanoviska Technické inspekce České republiky.

pokračování

Další žalobní námitka se týkala rozporu v údajích o celkovém instalovaném výkonu. Podle krajského soudu došlo zřejmě v průběhu výstavby k nainstalování jiných panelů, než bylo původně předpokládáno, čímž je i logicky vysvětlitelný rozdíl o 0,003 MW mezi původními údaji v žádosti o udělení licence (4,4 MW) a mezi údaji v revizní zprávě (4,403 MW), jež byla podkladem rozhodnutí. Formálně se tedy účastník řízení vychýlil z mantinelů stanovených v žádosti o udělení licence, ale důvod tohoto vychýlení má rozumné vysvětlení. Výsledek v hodnotě 4,403 MW je dán součtem parametrů jednotlivých instalovaných panelů. Správní spis obsahuje podklad pro rozhodnutí o udělení licence na instalovaný výkon v hodnotě 4,403 MW, jímž je revizní zpráva. Byl-li předmět řízení vymezen žádostí, od níž se účastník řízení nemohl odchýlit, pak poté, co se seznámil s revizní zprávou, bylo namístě, aby osobu zúčastněnou na řízení na tuto nesrovnalost upozornil a vyzval ji k doplnění žádosti, resp. k její změně. Přestože tak neučinil, nejde o vadu, jež by sama o sobě musela vést ke zrušení rozhodnutí o udělení licence. Odchylna v údajích o celkovém instalovaném výkonu totiž nevzbuzuje důvodnou pochybnost, k jakému energetickému zařízení osoba zúčastněná na řízení listiny dokládala, tedy že by se např. týkaly jiného energetického zařízení, popř. že by vznikaly pochybnosti o tom, jaké energetické zařízení je předmětem udělení licence. Změna nainstalovaných panelů, jež odchylku vysvětluje, správní řízení o udělení licence jako celek nijak nezamlžuje. Jiný typ panelů a z nich plynoucí výkon odlišující se o marginální hodnotu nezpochybňuje věrohodnost podkladů pro udělení licence. Přesným podkladem ohledně výkonu instalovaného zařízení je revizní zpráva a přesným revidovaným parametrům odpovídá rozhodnutí o udělení licence. Proto ani v této otázce nedospěl krajský soud k závěru ohledně nedostatku skutkových podkladů, jež by vedly k vydání napadeného rozhodnutí.

V posledním žalobním bodu vytýkal stěžovatel, že osoba zúčastněná na řízení nedoložila oprávnění užívat energetické zařízení na dobu 25 let, na kterou jí byla licence udělena. Krajský soud opakovaně poukázal na ust. § 5 odst. 3 energetického zákona, které stanoví, že fyzická nebo právnická osoba, která žádá o udělení licence, musí prokázat, že má finanční a technické předpoklady k zajištění výkonu licencované činnosti. Je tedy povinna doložit vlastnické nebo užívací právo k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti. Není-li žadatel o udělení licence vlastníkem energetického zařízení, je povinen doložit i souhlas vlastníka energetického zařízení s jeho použitím k účelům vymezeným tímto zákonem, a to nejméně po dobu, na kterou má být licence udělena. K tomu krajský soud citoval ust. § 7 odst. 4 písm. e), § 4 odst. 1 a 4 a § 98a odst. 2 písm. a) energetického zákona a § 7 odst. 1 a 4 vyhlášky č. 426/2005 Sb. a pokračoval, že právo užívat energetické zařízení v soukromoprávním smyslu je prvotním předpokladem pro to, aby za splnění dalších podmínek daných veřejnoprávními předpisy mohl uživatel získat licenci k podnikání ve státem regulovaném odvětví. V tomto smyslu je tedy třeba přistupovat k požadavku na doložení vlastnického nebo užívacího práva k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti. S tím koresponduje i ust. § 7 odst. 4 vyhlášky č. 426/2005 Sb., které umožňuje soukromoprávní vztah k energetickému zařízení prokázat i jiným způsobem, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. Existence soukromoprávního vztahu k energetickému zařízení je nutným předpokladem pro jeho provozování. V této souvislosti krajský soud citoval z důvodové zprávy k návrhu energetického zákona. To, že fotovoltaická elektrárna byla postavena na pozemku p. č. 232/2 v k. ú. Moldava, k němuž osoba zúčastněná na řízení prokázala vlastnické

právo, stěžovatel nezpochybnil, stejně jako, že na osobu zúčastněnou na řízení přešlo vlastnické právo k vybudovanému zařízení provedením díla. Skutečnost, že rozhodnutím Městského úřadu Duchcov byl zkušební provoz zařízení povolen jen do 15. 5. 2011 nemůže mít žádný vliv na splnění podmínky doložení vlastnického nebo užívacího práva podle ust. § 5 odst. 3 energetického zákona. Ani absence kolaudačního souhlasu v době rozhodování o udělení licence nemá na splnění této podmínky žádný vliv. V udělení licence na dobu 25 let podle ust. § 4 odst. 1 energetického zákona tedy nic nebránilo, a proto i tuto žalobní námitku vyhodnotil krajský soud jako nedůvodnou.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatel především vyjádřil nesouhlas se základní úvahou krajského soudu, na níž založil svůj rozsudek, že ke zrušení napadeného správního rozhodnutí by měl přistoupit až v případě závažných zjištění, jimiž by byla v podstatné míře zpochybněna či vyvrácena zjištění účastníka řízení, jež byla podkladem rozhodnutí o udělení licence. Proto namítal jeho nezákonnost spočívající na nesprávném posouzení právní otázky. Požadavek krajského soudu na doložení důkazů z jiných řízení není důvodný, je-li možné již na základě správního spisu dospět k závěru, že skutková stránka věci nebyla zjištěna dostatečně. Nelze-li skutkový stav, z něhož správní orgán vyšel, bez dalšího dovodit ze správního spisu, a pokud si vzájemně odporují podklady předkládané osobou zúčastněnou na řízení, a účastník řízení tyto rozpory neodstraňoval, nemohl být zjištěn skutkový stav ve smyslu ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Po stěžovateli nelze požadovat, aby žalobní námitky podpořil i důkazy z trestních řízení a objasňoval skutečný stav věci, protože ho takové procesní břemeno netíží. Ve svých důsledcích tak krajský soud stanovil, aby absence zjištění skutkového stavu účastníkem řízení byla nahrazena důkazní aktivitou v řízení o žalobě. Takto pojatý přezkum správních rozhodnutí by představoval nahrazování činnosti správního orgánu. V daném případě skutkový stav tvoří nejen naplnění či nenaplnění podmínek pro udělení licence, ale právě i okolnost, zda se tak stalo v době, kterou zákonodárce zohledňoval při stanovení finanční výhodnosti provozu zařízení. Nejsou pochybnosti, že soud objasňuje skutkový stav v době vydání rozhodnutí, přičemž kritéria dokazování stanoví ust. § 77 odst. 2 s. ř. s., které krajský soud nerespektoval již proto, že nebral v úvahu to, co v daném případě tvoří skutkový stav. Je pravidlem, že využití důkazů z trestní věci v řízení o žalobách podle ust. § 66 odst. 2 s. ř. s. přichází v úvahu spíše výjimečně. Nelze totiž přehlédnout, že obě řízení jsou na sobě nezávislá a mají jinou náplň, účel a směřují k jinému cíli. Za nesprávný označil stěžovatel i závěr krajského soudu, že napadené rozhodnutí by mohl zrušit jen tehdy, pokud by jej zjištění nemohla *„opravňovat k závěru, že byla dána dobrá víra žadatele o udělení licence ve správnost rozhodnutí o udělení licence.“* Žaloba podle ust. § 66 odst. 2 s. ř. s. se může dotknout i dobré víry jednotlivce ve správnost rozhodnutí správního orgánu, a to v zájmu dobré víry všech, kteří mohou být v konkrétním případě nerespektováním zákonných postupů orgánu veřejné moci ohroženi na bezpečnosti a ochraně zdraví, nebo poškození, anebo dokonce dlouhodobě poškození, např. zvýšenou úhradou ceny energie. Dobrá víra jednotlivce, jemuž byla udělena licence, zvláště pokud nesplnil ve stanové lhůtě všechny zákonné podmínky k udělení licence, nesmí být silnější než dobré víry všech, kdo tím mohou být, ať přímo nebo nepřímo, poškozeni. Osoba zúčastněná na řízení mohla být stěží v dobré víře za situace, kdy vědomě předložila rozporuplné a neúplné podklady s výslovným návrhem, aby na jejich základě jí byla licence udělena. Žalobní námitky, jež se

pokračování

týkaly nesplnění technických předpokladů pro udělení licence měly svůj skutkový i právní základ. Mimo jiné byly tvrzeny vady řízení spočívající v tom, že z podkladů předložených osobou zúčastněnou na řízení nebylo možné dospět k závěru, že skutkový stav byl zjištěn tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. V tomto směru stěžovatel poukázal na údaj ve zprávě o výchozí revizi o použitých panelech a jejich výkonu, byť ze smlouvy o dílo vyplývá, že měly být použity jiné panely. Důvody těchto rozporů nejsou známy a účastník řízení je nijak nezjišťoval. Dále se osoba zúčastněná na řízení domáhala vydání licence pro celkový instalovaný výkon 4,4 MW, avšak podle zprávy o výchozí revizi činil celkový instalovaný výkon 4,403 MW. Také tímto rozporem se účastník řízení nezabýval a své pochybení završil, když licenci udělil pro jiný výkon než bylo uvedeno v žádosti. Přitom správní orgán je v řízení zahájeném na žádost účastníka řízení touto žádostí vázán a nemůže se od ní odchýlit. Pokud jde o rozpory v podkladech (rozdíly týkající se jak typu panelů, tak celkového instalovaného výkonu energetického zařízení), jedná se podle krajského soudu o logicky vysvětlitelný rozdíl. Krajský soud se tedy soustředil na fyzický stav zbudovaného díla v souvislosti s jeho nezaměnitelností a vadu řízení zjevně nepovažuje za významnou. Tento problém ale nespočívá jen v tom, že při výstavbě elektrárny došlo použitím jiných materiálů ke zbudování jiného díla, než žadatel požadoval, a tím i ke vzniku rozporu mezi důkazy, na základě nichž mělo být rozhodováno, nýbrž v tom, jak účastník řízení s touto skutečností naložil. Zjevné rozpory podkladů předložených osobou zúčastněnou na řízení byly patrný již v počátku správního řízení a bylo povinností účastníka řízení uvedené rozpory odstranit. Za rozhodné označil stěžovatel právě to, že účastník řízení nic takového neučinil, a tím, že v rozhodnutí stanovil hodnotu výkonu podle údajů uvedených nikoli v žádosti, ale v revizní zprávě, nepochybně nerozhodl o podané žádosti, ale o její změněné podobě. Takový postup je nepřipustný, jak judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 6. 2008, č. j. 3 Ads 30/2007 - 168). Již tyto okolnosti znemožňují učinit závěr, že v licenčním řízení mohl být zjištěn skutkový stav tak, aby o něm nebyly pochybnosti. Pro tuto vadu mělo být správní rozhodnutí zrušeno.

Krajský soud pochybil podle stěžovatele i v tom, že založil své rozhodnutí na nesprávném posouzení, že v licenčním řízení je z hlediska splnění technických předpokladů nerozhodné, zda se jedná o vyhrazené zařízení I. třídy ve smyslu přílohy č. 1 vyhlášky č. 73/2010 Sb., o vyhrazených elektrických zařízeních, a že žadatel o licenci není povinen dokládat bezpečnost energetického zařízení stanoviskem Technické inspekce České republiky. Ve vztahu k tomuto stanovisku odkázal na ust. § 5 odst. 3 energetického zákona, z něhož vyplývá, že energetické zařízení musí odpovídat právním předpisům a technickým normám, a na ust. § 6c odst. 1 písm. a), § 7b odst. 1 písm. a), b) zákona č. 174/1968 Sb., o státním odborném dozoru nad bezpečností práce (dále jen „zákon o státním dozoru“), ve znění pozdějších předpisů, a vyhlášku č. 73/2010 Sb., neboť v těchto předpisech jsou stanoveny podmínky kladené na vyhrazená technická zařízení, pokud jde o úroveň jejich bezpečnosti, umístění, montáž, opravy, provoz, prohlídky, revize, zkoušky a provozní dokumentaci. Vyhláška č. 426/2005 Sb. sice podmínky kladené na vyhrazená technická zařízení nestanoví, ale uvádí, kterými listinami lze dokládat v řízení o udělení licence technické předpoklady. Jak správně poznamenává krajský soud, obsahuje ve vztahu k ust. § 9 a požadavku doložení bezpečnosti energetického zařízení poznámku pod čarou s odkazem na ust. § 6c odst. 1 písm. a) zákona o státním dozoru, podle které organizace a podnikající fyzické osoby zajistí při uvádění do provozu a při provozování vyhrazených technických zařízení bezpečnostní opatření a provedení prohlídek, revizí a zkoušek ve

stanovených případech. Z přílohy č. 1 vyhlášky č. 73/2010 Sb. pak vyplývá, že lze-li energetické zařízení zařadit do třídy I. vyhrazených zařízení (tak jako v daném případě), lze je uvést do provozu jen na základě stanoviska organizace státního odborného dozoru, tedy Technické inspekce České republiky. Co do obsahové části se stanovisko neodlišuje od zprávy o výchozí revizi, ale zásadně se odlišuje tím, že je smí vyhotovit jen organizace státního odborného dozoru. Může-li v licenčním řízení, s ohledem na povahu energetického zařízení, osvědčovat splnění požadavků vyhrazených technických zařízení a bezpečnost provozu jen odborné vyjádření speciálního subjektu, tj. organizace státního odborného dozoru, nelze ji nahradit revizní zprávou. Opřel-li krajský soud své úvahy, s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2009, sp. zn. 8 As 18/2008, mimo jiné o to, že rozhodnutí o udělení licence nezakládá právo uvést energetické zařízení do provozu, neboť k tomu je příslušný stavební úřad, lze uvést, že rozhodnutí o licenci je skutečně jen rozhodnutím o povolení k podnikání v oblasti energetiky, nikoli rozhodnutím o povolení užívání energetického zařízení. To ale neznamená, že by v licenčním řízení neměly být splněny předpoklady, které zákon k udělení licence vyžaduje. Licence sice je povolením k podnikání a nikoli k provozu, ale předpokladem tohoto povolení je doložení existence bezpečného a provozuschopného energetického zařízení. Pokud jde o otázku, je-li předmětné energetické zařízení zařízením I. třídy ve smyslu vyhlášky č. 73/2010 Sb., jde primárně o otázku skutkovou, která se promítá do hodnocení, zda žadatel o udělení licence dokládá bezpečnost energetického zařízení řádným důkazem. V návaznosti na uvedené se účastník řízení musí při zjišťování skutkového stavu zabývat, zda předložený důkaz, s ohledem na další zjištěné skutečnosti, prokazuje, že energetické zařízení odpovídá právním předpisům a technickým normám.

Krajský soud podle stěžovatele nesprávně posoudil i žalobní námitku, že pro udělení licence na dobu 25 let nebyly ve správním spisu podklady. Stěžovatel v žalobě poukázal na to, že osoba zúčastněná na řízení doložila rozhodnutím Městského úřadu Duchcov oprávnění užívat energetické zařízení jen do 15. 5. 2011, a krajský soud se s touto žalobní námitkou vypořádal tak, že doba udělení licence se odvíjí jen od prokázání vlastnického či užívacího práva, což má vyplývat z ust. § 4 odst. 4 energetického zákona ve spojení s § 7 odst. 1 vyhlášky č. 426/2005 Sb. Z ust. § 4 odst. 1 energetického zákona však předně nijak nevyplývá, že by bylo možno udělit licenci pouze na dobu 25 let a že by ve smyslu odst. 4 citovaného ustanovení byla limitem rozhodnutí o délce licence pouze doložená doba vlastnického či užívacího práva v soukromoprávním smyslu. Podle stěžovatelova názoru se do posouzení doby, na kterou lze licenci udělit, promítají další podklady. Primárně žádost, na jakou dobu se žádá o udělení licence a zda důkazy dovolují žádosti v takovém rozsahu vyhovět. Pokud jde o dikci ust. § 4 odst. 4 energetického zákona ve vztahu k doložení majetkoprávního vztahu k energetickému zařízení, lze konstatovat, že i pokud by jej nebylo, nemohl by být výklad odlišný, neboť již z ust. § 4 odst. 1 energetického zákona vyplývá nutnost posoudit dobu, na kterou lze licenci udělit. Ust. § 4 odst. 4 energetického zákona tak působí spíše nesystemicky a nadbytečně, nicméně nelze mu upřít, že odstraňuje interpretační problémy praxe alespoň v dílčí otázce. Je-li podstatné pro vymezení doby licence, zda je žadatel schopen doložit oprávnění užívat energetické zařízení po celou dobu licence ve smyslu soukromoprávních předpisů, tím spíše by mělo být rozhodné, zda je to schopen doložit i ve vztahu k veřejnoprávním předpisům. Uvedené lze ozřejmit např. na problematice dočasných staveb, jimiž fotovoltaické elektrárny jsou. U nich problematika také nespádá do roviny

pokračování

soukromoprávní, nýbrž do roviny veřejnoprávní a nelze mít pochyb o tom, že licenci nelze udělit na dobu delší, než jak dobu trvání stavby omezil stavební úřad. Výrok rozhodnutí o době, na kterou se licence uděluje, nesmí vybočovat ze skutkových zjištění správního orgánu. Rozhodnutí stavebního úřadu o povolení zkušebního provozu není ničím jiným než rozhodnutím o užívání stavby za účelem ověření funkčnosti a vlastností provedené stavby, a to v poměrech veřejnoprávních norem, přičemž pro takové rozhodnutí je charakteristická dočasnost a omezenost. Předložil-li žadatel o udělení licence rozhodnutí o povolení zkušebního provozu, dokládá oprávnění užívat stavbu jen na dobu povoleného zkušebního provozu. Zda bude oprávněn užívat stavbu i po uplynutí zkušebního provozu, je zcela nejisté. Proto při splnění dalších podmínek může být licence udělena jen pro dobu, po kterou lze energetické zařízení užívat ve zkušebním provozu. Názor krajského soudu, že na uvedené situace lze reagovat i dodatečně, neboť nedoložení kolaudačního souhlasu může vést k odnětí licence, je sice správný, nicméně tímto postupem jsou pouze napravnovány nesprávnosti založené původním rozhodnutím. Ze všech uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti především poukázala na to, že nosné důvody stížných námitek jsou do značné míry obsahově shodné se žalobními body. Stěžovatel nadále nesprávně vychází z premisy, že osoba zúčastněná na řízení usilovala o udělení licence na výrobu elektrické energie, aniž řádně doložila splnění podmínek pro její udělení. Toto tvrzení je zcela nepodložené, nepravdivé a účelové a při zohlednění obdobného postupu stěžovatele vůči ostatním držitelům licence pro podnikání v energetickém odvětví výroby elektrické energie ve fotovoltaických elektrárnách, šikanózní a způsobilé přivodit osobě zúčastněné na řízení újmu na jejich základních právech. Jako zcela mylná je třeba odmítnout stěžovatelova tvrzení o rozpornosti podkladů předložených ve správním řízení či o nemožnosti dovodit skutkový stav ze správního spisu. Osoba zúčastněná na řízení splnila všechny zákonem stanovené podmínky a požadavky pro udělení licence pro podnikání v energetických odvětvích. Stěžovatelem tvrzené nedostatky licenčního řízení nejen, že nebyly v řízení o žalobě prokázány, ale zároveň by je nebylo ani možno pro jejich marginálnost ve vztahu k principu ochrany dobré víry osoby zúčastněné na řízení považovat za právně významné do té míry, aby mohly vést ke zrušení napadeného správního rozhodnutí nebo napadeného rozsudku. Není pravdou, že krajský soud taxativně vymezil zjištění vedoucí ke zrušení napadeného rozhodnutí pouze jako taková, jež vyplynou z důkazů získaných od orgánů činných v trestním řízení, případně z rozsudků trestních soudů. Krajský soud pouze demonstrativním výčtem rozvedl správný závěr o podmínkách přípustnosti a důvodnosti podané žaloby. Osoba zúčastněná na řízení odmítla jako zcela nepodložená stěžovatelova tvrzení, že udělením licence mohly být ohrožovány hodnoty jako bezpečnost a ochrana zdraví obyvatelstva, příp. že by rozhodnutí o udělení licence mohlo vést k dlouhodobému poškozování společnosti zvýšením ceny elektrické energie. Osobě zúčastněné na řízení nejsou známy pochody, které stěžovatele k takové argumentaci vedly. V otázce tvrzené kolize ochrany právní jistoty a práv nabytých v dobré víře a veřejného zájmu na respektování zákonných postupů orgánu veřejné moci je třeba vycházet především z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2010, č. j. 7 As 21/2010 - 232 při zohlednění judikatury Ústavního soudu, např. nálezu ze dne 9. 10. 2003, sp. zn. IV. ÚS 150/01). Újma, která by zrušením přezkoumávaného rozhodnutí vznikla osobě zúčastněné

na řízení, která nabyla práva z rozhodnutí v dobré víře, by byla ve zjevném nepoměru k újmě, která měla vzniknout stěžovatelem tvrzenému veřejnému zájmu.

Dovozuje-li stěžovatel nepřipustné odchýlení od podané žádosti proto, že byla podána pro jiný celkový instalovaný výkon než je uvedeno v rozhodnutí o udělení licence a poukazuje-li dále na použití odlišných fotovoltaických panelů než byly uvedeny ve smlouvě o dílo, tímto podle osoby zúčastněné na řízení nedošlo k podstatné změně žádosti či instalovaného zařízení. Celkový instalovaný výkon v hodnotě 4,403 MW je dán součtem parametrů jednotlivých panelů a k jejich změně došlo z důvodu momentální nedostupnosti původně označených panelů na trhu. Typ instalovaných panelů není pro účely splnění technických podmínek určující. Smlouva o dílo není podkladem pro posouzení splnění technických předpokladů. Tím je zpráva o výchozí revizi, přičemž výchozí revizi podléhají elektrická instalace a nikoliv fotovoltaické panely. Ohledně marginálně odlišného výkonu (o 0,003 MW), odkázala osoba zúčastněná na řízení na odůvodnění napadeného rozsudku (str. 9 a 10). Stěžovatelem namítané skutečnosti ryze formálního rázu nemohly být důvodem pro nesplnění zákonných podmínek pro udělení licence.

Ke stížnému bodu týkajícímu se nedoložení stanoviska Technické inspekci České republiky odkázala osoba zúčastněná na řízení na ust. § 5 odst. 3 ve spojení s § 7 odst. 4 písm. d) energetického zákona, § 9 písm. d) vyhlášky č. 426/2005 Sb., z nichž nevyplývá, a to ani ve spojení s ust. § 6c odst. 1 písm. a) zákona o státním dozoru, na které je v poznámce pod čarou odkaz u ust. § 9 písm. d) vyhlášky č. 426/2005 Sb., že by žadatel o licenci byl povinen dokládat stanovisko Technické inspekce České republiky spolu s oznámením montáže této inspekci. Osoba zúčastněná na řízení zdůraznila, že z ničeho nevyplývá, že by předmětné energetické zařízení bylo možno zařadit do třídy I. vyhrazených zařízení podle vyhlášky č. 73/2010 Sb., jak tvrdí bez další skutkové konkretizace stěžovatel. Krajský soud správně konstatoval s poukazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 8. 2009, sp. zn. 8 As 18/2008, že stěžovatel nezohlednil, či nepochopil, rozdíl mezi řízením o udělení licence k podnikání v energetických odvětvích a uvedením energetického zařízení do provozu. V licenčním řízení byl žadatel povinen prokázat splnění technických předpokladů u energetických zařízení ve zkušebním provozu pouze rozhodnutím stavebního úřadu, že kolaudační souhlas lze vydat jen po provedení zkušebního provozu, a zprávu o výchozí revizi. Doložením těchto dokumentů bylo splnění technických předpokladů osobou zúčastněnou na řízení prokázáno.

Posledním důvodem pro podání kasační stížnosti je nesprávné udělení licence na dobu 25 let. Osoba zúčastněná na řízení předložila, v souladu se zákonnými požadavky, rozhodnutí o povolení zkušebního provozu, podle jehož obsahu lze kolaudační souhlas vydat jen po provedení zkušebního provozu. Kolaudační souhlas byl stavebním úřadem vydán dne 10. 6. 2011, přičemž minimální doba životnosti energetického zařízení je 25 let ode dne převzetí díla (bod 1.1 smlouvy o dílo). Osoba zúčastněná na řízení popřela, že doložila vlastnictví nebo jiné užívací právo k energetickému zařízení na dobu kratší než 25 let, jak tvrdí stěžovatel, neboť rozhodnutí o povolení zkušebního provozu není dokladem o vlastnictví či jiném užívacím právu k energetickému zařízení. Způsoby a doklady, jimiž žadatel prokazuje vlastnické nebo užívací právo k energetickému zařízení jsou stanoveny v ust. § 7 odst. 1 až 4 vyhlášky č. 426/2005 Sb. Osoba zúčastněná na řízení doložila jak to, že vlastnické právo na ni přešlo okamžikem provedení díla (čl. 12. smlouvy o dílo, prohlášení

pokračování

o přechodu vlastnictví ze dne 3. 11. 2010), tak užívací titul k pozemku p. č. 232/2 v k. ú. Moldava, na němž je energetické zařízení vystavěno (smlouva o zřízení věcného břemene ze dne 25. 5. 2010) a tyto skutečnosti stěžovatel nezpochybňuje. Jeho tvrzení, že licence může být udělena pouze po dobu povolení zkušebního provozu, je zcela irrelevantní. Udělení licence z hlediska časového je tedy v souladu se skutkovými zjištěními účastníka řízení a nevybočuje z mezí správního uvážení.

Stěžovatelovy úvahy o nezákonnosti napadeného rozsudku jsou opřeny především o závěr, že *"dobrá víra jednotlivce, jemuž byla udělena licence, zvláště pokud sám podle zákonných požadavků nesplnil důsledně veškeré zákonné podmínky k udělení licence, nesmí být silnější než dobré víry všech, kdo tím mohou být přímo nebo nepřímo poškozeni."* Tento závěr považuje osoba zúčastněná na řízení za naprosto zavádějící, nesprávný a odporující zákonu. Podle konstantní judikatury Ústavního soudu je neakceptovatelné, aby se jednotlivec neměl či nemohl spoléhat na správnost aktů státního orgánu (např. nálezy sp. zn. I. ÚS 2576/2010, sp. zn. I. ÚS 143/2007, sp. zn. I. ÚS 3061/2011, sp. zn. I. ÚS 3314/2011, a zejména sp. zn. II. ÚS 165/2011). Podle Ústavního soudu princip ochrany dobré víry nabyvatele působí dokonce i proti principu ochrany vlastnického práva. Stěžovatel se pofidérně dovolává ochrany dobré víry osob neurčených, neznámých, jež o případu nemají ani ponětí, nejsou o něm informovány a nezajímá je. Tím zcela nekonformním způsobem povýšil domnělou dobrou víru těchto osob nad dobrou víru osoby jednající v dobré víře v konkrétní akt orgánu veřejné moci. Osoba zúčastněná na řízení nevyvolala rozhodnutí o udělení licence lstí, paděláním dokladů či nepravdivými tvrzeními, ale předložením podkladů, které správní orgán, na rozdíl od stěžovatele, považoval za úplné a jednoznačné. Domnívá-li se stěžovatel, že účastník řízení nepostupoval správně, když neodstraňoval rozpory v podkladech, které se v nich podle jeho názoru objevily, nelze tento údajný nedostatek přičítat k tíži osoby zúčastněné na řízení. S ohledem na uvedenou argumentaci je kasační stížnost nedůvodná, a proto osoba zúčastněná na řízení navrhl, aby byla zamítnuta a bylo jí přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle obsahu správního spisu podala osoba zúčastněná na řízení dne 15. 10. 2010 žádost o udělení licence pro podnikání v energetických odvětvích pro právnické osoby na dobu 25 let s předmětem podnikání výroba elektřiny. Součástí žádosti byla příloha, v níž je uveden celkový instalovaný výkon provozovny 4,400 MWe. K žádosti byla mimo jiné připojena smlouva o zřízení věcného břemene a věcného předkupního práva uzavřená dne 25. 5. 2010 s vlastníkem pozemku p. č. 232/2 v k. ú. Moldava M. K., kterou bylo osobě zúčastněné na řízení zřízeno za úplaty věcné břemeno k předmětnému pozemku spočívající v právu výstavby, provozu a údržby FVE na dotčené nemovitosti na dobu určitou do 31. 12. 2036. Podle přílohy č. 1 smlouvy o dílo na generální dodávku stavby FVE č. 1/2010 ze dne 26. 4. 2010 uzavřené mezi osobou zúčastněnou na řízení jako objednatelem a firmou MAPRO, a. s. jako zhotovitelem se předpokládalo použití polykrystalických nebo monokrystalických fotovoltických panelů. Obsahem přílohy č. 2 citované smlouvy byly záruční podmínky dodavatele panelů Brisban solar. V příloze č. 3 citované smlouvy

obsahující podrobnou cenovou specifikaci jsou zahrnuty v cenové kalkulaci panely Brisbane BS 180. Také v podnikatelském záměru osoby zúčastněné na řízení je uvedena specifikace panelů Brisbane BS 180 Wp. V tomto záměru je dále uveden roční průměr množství vyrobené energie vycházející z průměrné denní a měsíční produkce energie v hodnotě 4 030 000 kWh. Ve zprávě o výchozí revizi elektrického zařízení č. BM 27-2010 ze dne 31. 10. 2010 je mimo jiné uvedeno, že na kovových konstrukcích jsou osazeny panely ALEXSOLAR ALM-185D-24. Rozhodnutími Městského úřadu Duchcov, odboru výstavby a ŽP ze dne 19. 11. 2010, č. j. MD/133356/10-VŽP/330/Kv-Pu a č. j. MD/133359/10-VŽP/330/Kv-Pu, která téhož dne nabyly právní moci, bylo povoleno předčasné užívání stavby „Fotovoltaická výroba elektrické energie Moldava“ umístěné na pozemku p. č. 232/2 v k. ú. Moldava a stavby „Zemní vedení VN 22kV Hrob, Moldava - Oldříš“ umístěné na přesně specifikovaných pozemcích, dále povolen zkušební provoz staveb do 15. 5. 2011 a stanoveny podmínky pro plynulý přechod zkušební provozu do užívání stavby. V odůvodnění těchto rozhodnutí stavební úřad uvedl, že osoba zúčastněná na řízení předložila doklady o výsledcích předepsaných zkoušek a vzhledem k tomu, že je třeba ověřit funkčnost a vlastnosti stavby podle projektové dokumentace, uložil, že kolaudační souhlas lze vydat jen po provedení zkušební provozu. Rozhodnutím o udělení licence ze dne 22. 11. 2010 udělil účastník řízení osobě zúčastněné na řízení licenci č. 111017212 na předmět podnikání výroba elektřiny v provozovně FVE Moldava I. na dobu 25 let s celkovým instalovaným výkonem 4,403 MW.

V prvním stížním bodě stěžovatel vytýkal krajskému soudu nesprávné právní posouzení namítané vady řízení spočívající v tom, že skutkový stav nebyl zjištěn tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Problém podle stěžovatele spočívá nejen v tom, že při výstavbě elektrárny došlo použitím jiných materiálů ke zbudování jiného díla, nýbrž v tom, jak účastník řízení s touto skutečností naložil, tj., že existující rozpor neodstranil.

Je nesporné, že osoba zúčastněná na řízení při podání žádosti o udělení licence dokládala, že pro vybudování díla budou použity panely Brisbane BS, zatímco, jak je uvedeno ve výchozí revizní zprávě, byly použity panely ALEXSOLAR ALM-185D-24. Rovněž celkový výkon uvedený v žádosti se liší od celkového výkonu uvedeného v rozhodnutí o udělení licence o 0,003 MW. Stejně tak je nesporné, že je-li správné řízení zahájeno na návrh, je jím správný orgán vázán. Stejně tak nesporné je, že řízení o udělení licence se ve smyslu ust. § 7 odst. 1 energetického zákona zahajuje na základě písemné žádosti, která musí, je-li podávána právnickou osobou, obsahovat náležitosti taxativně stanovené v odst. 3 citovaného ustanovení. K žádosti musely být připojeny listiny opět taxativně vymezené v odst. 4 citovaného ustanovení, mimo jiné podle písm. d) doklady prokazující technické předpoklady. Jakým způsobem se prokazují technické předpoklady je upraveno v ust. § 9 vyhlášky č. 426/2005 Sb. Ze žádného z citovaných, a ani jiných, ustanovení obsažených v uvedených předpisech, nelze dovodit, že by při rozhodování o udělení licence bylo rozhodné, jaké fotovoltaické panely budou pro výrobu elektrické energie použity. Tento údaj není ani náležitostí rozhodnutí o udělení licence, jak jsou vymezeny v ust. § 8 odst. 2 energetického zákona, protože pod písm. c) je pouze stanoveno, že rozhodnutí o udělení licence obsahuje technické podmínky, které je držitel licence při výkonu licencované činnosti povinen dodržovat. Rozhodující v tomto směru je revizní zpráva a pokud v průběhu výstavby FVE Moldava I. došlo ke změně technologie v tom smyslu, že byly použity jiné fotovoltaické panely, nejedná se o vadu, která by měla

pokračování

být účastníkem řízení odstraňována, jak tvrdí stěžovatel, a která by měla vliv na zákonnost napadeného správního rozhodnutí. Totéž v podstatě platí o údajích ohledně celkového výkonu, ve vztahu k němuž lze, jak také správně uvedl krajský soud, navíc poukázat na to, že rozdíl 0,003 MW je při celkovém výkonu zcela zanedbatelný. Také tato skutečnost neměla vliv na splnění podmínek pro udělení licence. Nejvyšší správní soud neshledal tuto stížní námitku důvodnou.

V dalším stížním bodě stěžovatel namítal, že krajský soud pochybil, když z hlediska splnění technických předpokladů považoval za nerozhodné, zda se jedná o vyhrazené zařízení I. třídy ve smyslu přílohy č. 1 vyhlášky č. 73/2010 Sb., a dovodil, že žadatel o licenci není povinen předložit stanovisko Technické inspekce České republiky.

Totožnou stížní námitkou, byť s nepatrně modifikovanou stěžovatelovou argumentací, se již Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 9. 7. 2015, č. j. 4 As 84/2015 - 37. V jeho odůvodnění citoval ust. § 5 odst. 3, § 8 odst. 1 věta první energetického zákona a § 9 písm. a) vyhlášky č. 426/2005 Sb. a dovodil, že „se technické předpoklady u nových energetických zařízení prokazují územním souhlasem, kolaudačním rozhodnutím, oznámením záměru započít s užíváním stavby stavebnímu úřadu a současně prohlášením žadatele, že stavební úřad užívání stavby nezakázal, nebo kolaudačním souhlasem, a dále dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem. Toto ustanovení vyhlášky č. 426/2005 Sb. tedy výslovně požaduje předložení zprávy o revizi, nikoli odborné vyjádření Technické inspekce ČR. Z výše uvedené právní úpravy týkající se prokázání technických předpokladů pro udělení licence tak podle názoru Nejvyššího správního soudu nevyplývá, že by v rámci licenčního řízení měl žadatel odborným vyjádřením Technické inspekce ČR dokládat, že energetické zařízení je schopno bezpečného provozu. Povinnost předložit odborné vyjádření Technické inspekce ČR stěžovatel dovozoval z ustanovení § 6c zákona č. 174/1968 Sb. (...) K této argumentaci stěžovatele Nejvyšší správní soud uvádí, že se opírá o právní úpravu týkající se uvádění technického zařízení do provozu, která však není v posuzované věci relevantní, neboť předmětem rozhodnutí žalovaného nebylo uvedení zařízení osoby zúčastněné na řízení do provozu ale udělení licence.(...) S ohledem na výše uvedené se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že v licenčním řízení nelze posuzovat technickou dokumentaci energetického zařízení z toho hlediska, do jaké třídy ve smyslu vyhlášky č. 73/2010 Sb. spadá, a to obzvláště za situace, kdy stavební úřad jeho provoz za stanovených podmínek již povolil. Není totiž úkolem žalovaného, aby v řízení o vydání licence nabízel a dubloval činnost stavebního úřadu, v jehož pravomoci je povolení provozu předmětného zařízení.“ V dané věci Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od tohoto právního názoru odchýlit.

Pokud jde o poslední stížní bod týkající se neoprávněného udělení licence na dobu 25 let, stěžovatel v žalobě velmi stručně pouze argumentoval tím, že pro udělení licence na uvedenou dobu chybí ve správním spise podklady, neboť osoba zúčastněná na řízení předložila v licenčním řízení pouze rozhodnutí o povolení zkušebního provozu na dobu do 15. 5. 2011.

Tuto stížní námitku vyhodnotil Nejvyšší správní soud, shodně s krajským soudem, byť s poněkud odlišnou argumentací. K závěru o nedůvodnosti shodně žalobní námitky dospěl krajský soud s poukazem na ust. § 5 odst. 3, § 4 odst. 1 a 4, § 7 odst. 4 písm. e) a §

98a odst. 2 písm. a) energetického zákona a na ust. § 7 odst. 1 a 4 vyhlášky č. 426/2005 Sb., z nichž dovodil, že právo užívat energetické zařízení v soukromoprávním smyslu je prvotním předpokladem pro to, aby za splnění dalších podmínek mohl uživatel získat licenci a rozhodnutí o zkušebním provozu ani absence kolaudačního souhlasu nemůže mít vliv na splnění podmínky podle ust. § 5 odst. 3 energetického zákona.

Podle ust. § 5 odst. 3 věta první a druhá energetického zákona musí právnická nebo fyzická osoba, která žádá o udělení licence prokázat, že má finanční a technické předpoklady k zajištění výkonu licencované činnosti. Fyzická nebo právnická osoba žádající o udělení licence je povinna doložit vlastnické nebo užívací právo k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti. Technické předpoklady se podle ust. § 9 písm. d) vyhlášky č. 426/2005 Sb. prokazují u energetických zařízení ve zkušebním provozu souhlasem stavebního úřadu se zahájením zkušebního provozu před vydáním kolaudačního rozhodnutí, rozhodnutím o prozatímním užívání stavby ke zkušebnímu provozu nebo rozhodnutím stavebního úřadu, že kolaudační souhlas lze vydat jen po provedení zkušebního provozu, a dále dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem; po provedení zkušebního provozu dokládá žadatel kolaudační souhlas.

Je nepochybné, že rozhodující pro posouzení stížní námitky je ust. § 5 odst. 3 energetického zákona, které stanoví, že žadatel o udělení licence musí prokázat, že má mimo jiné technické předpoklady k zajištění licencované činnosti a dále je povinen doložit vlastnické nebo užívací právo k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti. Stěžovatel však v žalobě nenamítal, že osoba zúčastněná na řízení nedoložila vlastnické nebo užívací právo k energetickému zařízení. Proto se vypořádání žalobní námitky krajským soudem poněkud míjí s jejím obsahem, která směřovala k tomu, že osobě zúčastněné na řízení nebyl vydán kolaudační souhlas, který by pokryl dobu 25-ti let, ale pouze rozhodnutí o povolení ke zkušebnímu provozu na dobu jen několika měsíců, a přesto byla licence udělena na dobu 25-ti let. Za tohoto skutkového stavu však podle Nejvyššího správního soudu nelze dovodit nesplnění technických předpokladů pro udělení licence, jak tvrdí stěžovatel. Vzhledem k tomu, že FVE Moldava I. je stavbou, na kterou bylo vydáno dne 24. 8. 2009 stavební povolení č. j. VŽP 689/330/09/Pu, u které byl povolen zkušební provoz, osoba zúčastněná na řízení musela prokázat splnění technických předpokladů ve smyslu ust. § 9 písm. d) vyhlášky č. 426/2005 Sb. Tuto zákonnou povinnost splnila předložením rozhodnutí Městského úřadu Duchcov ze dne 19. 11. 2010, č. j. MD/133356/10-VŽP/330/Kv-Pu a č. j. MD/133359/10-VŽP/330/Kv-Pu. Podle ust. § 124 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), se zkušebním provozem ověřuje funkčnost a vlastnosti provedené stavby podle dokumentace či projektové dokumentace. Podle citovaného ustanovení může stavební úřad, při splnění podmínek v něm uvedených, stanovit rozhodnutím, které je prvním úkonem v řízení, že kolaudační souhlas lze vydat jen po úspěšném provedení a vyhodnocení zkušebního provozu. Na zkušební provoz vždy navazuje proces vedoucí k vydání kolaudačního souhlasu, jak vyplývá z citovaného ustanovení. Po skončení zkušebního provozu byl osobě zúčastněné na řízení vydán dne 10. 6. 2011, č. j. MD/2248611-VŽP/330/Pu kolaudační souhlas o povoleném účelu užívání stavby „FVE Moldava umístěná na pozemku p. č. 232/2 v k. ú. Moldava. Proto je i poslední stížní bod nedůvodný.

pokračování

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud zčásti mění právní názor vyslovený v napadeném rozsudku, je třeba zdůraznit, že soudní řízení tvoří jediný celek. Z toho vyplývá, že v případech, kdy o věci rozhoduje jak krajský soud, tak i Nejvyšší správní soud, je nutno vyslovené právní názory v obou rozhodnutích vnímat jako jednotný komplex. Závazný právní názor soudu je tedy spojením závěrů vyslovených krajským soudem a Nejvyšším správním soudem, a to bez ohledu na to, zda jde o výrok zrušující, zamítavý nebo odmítavý. Nejvyšší správní soud s přihlédnutím k rozhodujícím skutečnostem vždy uváží, zda důvody, na nichž stojí rozsudek krajského soudu, jsou dostatečným podkladem pro jeho výrok a zda převažují nad důvody, které neobstály. Míra této opory výroku pak je rozhodující pro úvahu, zda lze kasační stížnost zamítnout a část důvodů pro zrušení správního rozhodnutí nahradit důvody vlastními, nebo zda je třeba rozsudek krajského soudu zrušit se závazným právním názorem (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75). V daném případě neshledal Nejvyšší správní soud důvody pro zrušení napadeného rozsudku.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozhodnutí o udělení licence osobě zúčastněné na řízení není nezákonné, nezabýval se již otázkou dobré víry, k níž se stěžovatel vyjádřil v kasační stížnosti, neboť to za dané situace je pro posouzení věci irelevantní. Nejvyšší správní soud pouze v obecné rovině konstatuje, že se ztotožňuje s názorem krajského soudu, který je v souladu s principem právní jistoty a principem ochrany nabytých práv, že by napadené správní rozhodnutí mohlo být zrušeno pouze v případě zjištění takových vad řízení o udělení licence, které by mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí, resp. by svojí intenzitou zpochybnily věrohodnost a pravdivost skutkových zjištění účastníka řízení.

Pokud jde o polemiku stěžovatele s názorem krajského soudu, kdy lze dospět k závěru o důvodnosti žaloby podané podle ust. § 66 odst. 2 s. ř. s., jedná se na straně stěžovatele o nepochopení argumentace krajského soudu. Ten pouze příkladmo uváděl, čím mohou být podložena závažná zjištění soudu, jimiž by v podstatné míře byla zpochybněna či vyvrácena zjištění správního orgánu, jež učinil z obsahu správního spisu a jež se stala základem pro vydání napadeného rozhodnutí. Rozhodně nelze vyložit názor krajského soudu tak, že by bylo nezbytné, aby žalobce své námitky podpořil i důkazy z trestních řízení a objasňoval skutečný stav věci. V žádném případě krajský soud nestanovil, aby absence zjištění skutkového stavu správním orgánem byla nahrazena důkazní aktivitou v řízení o žalobě.

Z výše uvedených důvodů není kasační stížnost důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků

náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a účastníku řízení žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Osoba zúčastněná na řízení má podle ust. § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštních zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V tomto řízení osobě zúčastněné žádná povinnost uložena nebyla a Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod zvláštního zřetele hodný pro přiznání náhrady dalších nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. srpna 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu